

Memoires van een Centralist

Inleiding

Even voorstellen: Ik ben Frans Cieremans. Ik werd geboren in 1942. En voor de dienstplicht ingedeeld bij de lichte 62-3. Ik moest opkomen op woensdag 13 juni 1962. Hieronder volgt mijn relaas.

Frans Johan Leendert Cieremans

Geboren 11-08-1942
Lichte 62-3
Ingelijfd 13-06-1962
Groot verlof 13-03-1964 oorspronkelijk.
Na 2 x 2 maanden dienstdienst verkorting :
Groot verlof per 20-11-1963

Keuring in Arnhem

Op een dag kwam er per post een keurige brief.

Vergezeld van een vrij reiskaart per bus en spoor. Met het verzoek om naar Arnhem te reizen.

En daar bij het militair hospitaal een medische keuring te ondergaan. Met gepaste tegenzin heb ik aan dat verzoek voldaan.

Van die keuring is me één persoon bijgebleven. Hij was getooid in een fel gele onderbroek waarop twee grote blauwe ogen stonden. Hij kwam de keuringskamer uit en riep luid: "Afgekeurd!"

Opkomst Grave

Ik moest me op woensdag 13 juni 1962 melden in de Generaal de Bonselkazerne in Grave.

Op de betreffende dag stapte ik op mijn NSU brommer en was een klein half uur later bij de kazerne. Het ding kon 90 km/uur rijden en de afstand was maar ongeveer 20 km.

De eerste mededeling welke ik me kan herinneren was "Jullie staan nu onder krijgstuicht."

Dit riep bij mij nogal wat weerstand op, welke ik nooit meer ben kwijt geraakt.

Appel te Grave gereed om te gaan eten. Eerste man vanaf links ben ik.

We moesten leren te marcheren. Daartoe maakten we een wandeling naar Langenboom (in de gemeente Mill en St. Hubert in de kop van Noord-Brabant). Het bleek dat daar ook nog een schietbaan was. Hier schoot ik mijn eerste vijf kogels (van de twintig stuks welke ik in mijn hele diensttijd heb afgevuurd) met behulp van een antieke karabijn.

Het schoonmaken van het ding was een verhaal apart er zat altijd wel een "Kameel" in de loop.

We leerden tijgeren door onder prikkeldraad door te kruipen. "Ik wil drie sporen zien" was de boodschap die de instructeur ons meegaf.

Gelukkig kon ik, als er geen straf uitgezeten hoefde te worden, op mijn brommertje naar huis.

Na ongeveer acht weken werden we geacht afgericht te zijn en klaar te staan voor een speciale taak. In mijn geval was dat chauffeur van een kleine vrachtwagen,

Op de foto sta ik te balen na drie dagen krijgstuicht.

Rijopleiding EDE

Begonnen werd met de theorie. Dat kwam hierop neer: "Leer het hele wetboek uit je hoofd. Dan weet je genoeg voor het examen." In mijn geval was dat 300 uur verplichte studie.

Over praktijklessen werd niet gesproken. Na bijna acht weken kreeg ik zowaar een paar uur de tijd om daadwerkelijk achter het stuur te zitten.

Zo heb ik tien uur les gehad, waarna ik op examen ging.

Ter hoogte van "Het Dorp" in de bebouwing van Arnhem, ging mijn achterwiel over een stoeptrand. Dat ontlokte de examinerende de opmerking: "Ik krijg de indruk dat u niet met de auto rijdt, maar de auto met u. En vervolgens liet hij mij zakken.

Na nog een paar uur les kon ik opnieuw examen doen, echter bij een gemeen persoon. Hij liet me in Arnhem in de binnenstad allemaal smalle éénrichting straatjes rijden met aan beide kanten geparkeerde auto's (Tegenwoordig zijn deze straatjes voetgangersgebied). Toch heb ik alles heel gelaten en slaagde ik voor het rijbewijs.

Achtergrond van mijn persoonlijke situatie.

Ik woonde bij mijn ouders in Gennep. Dat was ca. 20 km van Grave en 40 km van Arnhem.

In Arnhem ben ik op school gegaan met als vakkenpakket Installatie techniek. Deze studie is opgedeeld in de vakken: Loodgieter, Gas, Water. En de graduaties: Leerling, Gezel, Patroon. Ik had bijna alle examens gedaan. Alleen "Patroon Water" moest ik nog afronden.

Ik kreeg van de Compagniescommandant verlof om in avondstudie de opleiding te blijven volgen, voor zover de dienst het toe liet.

Derhalve beschikte ik over een privéfiets welke ik bij de wacht mocht stallen.

Ook had ik doorlopend avondpermissie tot 24:00 uur.

Oranje Kazerne Schaarsbergen.

Na de verhuizing van Ede naar Schaarsbergen werd ik ingedeeld als Chauffeur lijnwerker in het 11Verbindingsbataljon (11Vbdbat) Lijnpeloton C compagnie met als vaste wagen een DAF YA126. Wij noemden het een "Web"

In de bak stond een grote haspel bevattende ca. twee kilometer telefoon draad en een handbediende telefooncentrale met acht koorden t.b.v. even zoveel telefoonlijnen.

Als er oefeningen waren kreeg ik nog een aanhanger mee met een stroomgenerator. Ik heb in mijn hele diensttijd ca. 1500 km gereden. Buiten de periode "La Courtine" waar ik met het komen en gaan bijna 4000 km heb gereden.

Voorts heb ik hem drie maal opnieuw geschilderd als tijd vulling.

Verder werd geacht dat je op toerbeurt wacht zou lopen bij de poort van het mobilisatie complex waar het autopark was gehuisvest,

Op de foto zie je de wacht de tijd doorkomen tussen twee wachtbeurten in.

Begravenis Prinses Wilhelmina 08-12-1962

Ik was de enige soldaat van de compagnie, die niet mee hoefde naar Delft om een erehaag te vormen.

Want als er vertraging zou optreden bij het terugkomen, dan kwam ik niet op tijd op school.

Er werd dus wel degelijk met de persoonlijke omstandigheden rekening gehouden.

Het had een paar dagen gevoren. Maar vol goede moed ging ik op de fiets richting Arnhem.

Bij het Sonsbeek gekomen zag het zwart van de schaatsers. Ik zetten mijn fiets tegen een boom en bond de ijzers onder. Na een poosje waren alle schaatsers plotseling vertrokken. Bij mijn fiets stond een agent die rustig wachtte tot ik bij hem was.

Hij attendeerde me op het bordje "Verboden te schaatsen" welke aan de boom was opgehangen. Dat ik nu pas voor het eerst zag.

Hij maakte proces verbaal op. Dat werd door de krijgsraad afgehandeld met een schikking.

Het kostte me wel een paar weken soldij.

Staatsbezoek van Mexicaanse president 04-04-1963

Ter ere van een staatsbezoek van de Mexicaanse president Adolfo Lopez Mateos mocht ik een erehaag vormen van het vliegveld Ypenburg naar het centrum van 's-Gravenhage, ergens in Rijswijk stond ik, met een noodgang kwam het escorte langs, had ik daarvoor uren lang staan te wachten.

Winter oefening bij -20 graden.

Barre oefening op Heide bij Ede in januari 1963. Ter informatie:

Op 18 januari werd de 12^e Elfstedentocht gereden met als winnaar Reinier Paping.

Wie het bedacht heeft weet ik niet, maar we gingen naar EDE terwijl er een halve meter sneeuw was gevallen en het tot 20 graden vroom.

We mochten uitsluitend in onze tenten slapen. Die waren gemaakt van twee aan elkaar geknoopte regen jasjes. Gelukkig hebben we geen controle gehad. Want het hele lijnpeloton heeft dicht op elkaar gepakt achter in de bak van mijn wagen geslapen.

In de ochtend wilde ik mijn schoenen aan trekken. Dat lukte niet: Ze waren stijf bevroren.

Nu had ik een campinggasbrander om soep te maken. Doch het gas was ook bevroren.

Dus eerst het brandertje in de slaapzak met mijn eigen lichaam verwarmen, daarna mijn schoenen roosteren. Die ik daarna kon aantrekken.

Wat waren we blij toen we een warme kom soep konden nuttigen.

Ik denk dat de leiding het ook koud heeft gehad, want na die ene nacht werd de oefening beëindigd.

Militair Hospitaal te Arnhem.

In het voorjaar van 1963 stond ik op wacht en kreeg omstreeks 03:00 uur een vreselijke pijn in mijn buik.

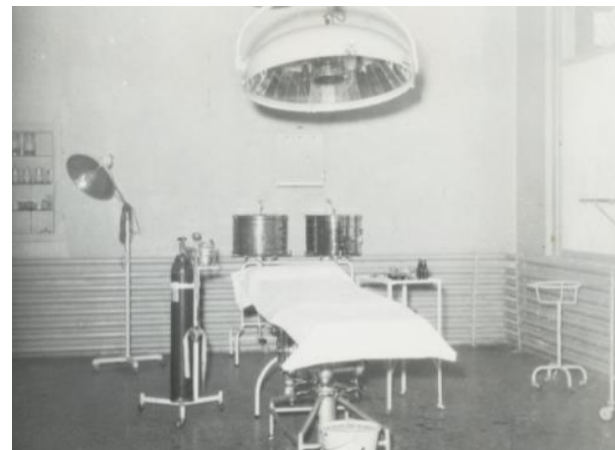
Er kwam een ziekenauto en met grote spoed ben ik naar het Militair hospitaal in Arnhem vervoerd. Rond 9:00

uur werd ik wakker en hoorde dat men een vieze appendix had verwijderd (door normale mensen ook wel blinde darm genoemd). Het bijzondere was dat mijn ouders telefonisch toestemming hadden moeten geven voor de operatie.

Omdat ik op dat moment nog net minderjarig was. In die tijd werd je pas op je 21ste meerderjarig.

De volgende dag kwam er een zuster langs, die de wond zou verschonen. Dat lukte niet echt. De wond sprong open en er kwam nogal wat viezigheid naar buiten.

Acuut werd ik naar een andere zaal gereden. Die zaal lag vol met revaliderende jongens met gips om de gebroken armen en/of benen.

Wat bleek? Ze hadden een half jaar eerder in de schemering op de Schelmseweg gelopen en een auto was vol op de marcherende kolonne ingereden.

Ze konden inmiddels met groot verlof, echter dan moesten ze een gezondheidverklaring tekenen. Dat wilden ze niet zolang de breuken niet genezen waren. Wat hebben we daar een plezier gehad. Het was best een luidruchtig stel in de kracht van hun leven.

Ze probeerden de verpleegsters constant te verleiden, maar het werd pas spannend als de verloofdes langs kwamen.

Toch waren het voor mij goedaardige pestkoppen omdat ze mij constant aan het lachen probeerde te maken. Dat was niet geweldig voor de operatiewond die verder openscheurde, wat nogal pijnlijk was.

Na een week of drie was ik op de dag van mijn ontslag uit het hospitaal koortsvrij. Wat een eis was van de artsen. Om 9:00 uur stond ik buiten en liep naar de trolleybushalte en reed mee tot aan de Boulevard Heuveling waar mijn school stond. Ik was net op tijd om het examen te mogen doen.

N.B. Het diploma heb ik behaald met een hoge score.

Na afloop nog even naar huis in Gennep gegaan (liftend) Des avonds bracht mijn vader me terug tot aan de kazernepoort waar ik me gelijk in het zieken zaaltje melde. Omdat het niet uit te houden was van de pijn. Ik heb daar nog ca. een week gelegen. Dus vrij van alle diensten en appels. Ook het eten werd keurig netjes gebracht.

Ruud en Rien de Wolf (The Blue Diamonds)

Formeel waren ze ingedeeld bij de C Compagnie. We zagen ze vrijwel nooit. Ze hadden een vol programma met uitvoeringen in het hele land in opdracht van Defensie.

The Blue Diamonds hebben we zien optreden in La Courtine.

Ruud geb. 12-05-1941 ovl. 18-12-2000

Rien geb. 15-04-1943 ovl. 12-09-2017

Cuba Crisis 22-10-1962

Zenuwachtige dagen voor ons als parate troepen, alles wat rijden kan/moet stond geparkeerd voor ons legeringsgebouw compleet uitgerust. Zodat we binnen een half uur konden rijden. Onze bestemming zou ergens langs het ijzeren gordijn zijn. Waar? Dat ben ik vergeten.

Berlijn Crisis 26-06-1963

Toen waren we op oefening in La Courtine en ging het langs ons heen.

La Courtine 1963

De B compagnie ging naar La Courtine, maar had niet voldoende mankracht. Vandaar dat ik me vrijwillig opgaf. Ik was wel aan het oefenen voor de Nijmeegse vierdaagse. Dus dat ging niet door (op mijn 63ste jaar alsnog gelopen, heb inmiddels negen keer meegelopen, met zes beloningen)

De heen en terugritten naar La Courtine zijn reeds op deze site beschreven. Dus sla ik die over.

Wij waren kwartiermaker en werkten drie maanden als vaste camp staf 24/7 de telefooncentrale diensten.

We begonnen telefoonlijnen aan te leggen naar radiowagens elders in het terrein.

Ik kreeg na een paar weken controle van mijn voertuig. De tandwielkasten van de achterwielen bevatten bijna geen olie meer. Dus ging ik op rapport en kreeg een week verzuimd dat betekent: Na de dienst bij de wacht commandant melden en de cel in voor de nacht.

Maar niet voor deze jongen. Even een dienst geruild met mijn slapie en ik werkte die nachten geheel volgens de voorschriften, want ik was bereikbaar.

Daar tegenover staat, dat ik nu de komende week vrij van alle diensten had als compensatie voor deze nachtdiensten.

Omdat ik altijd beschikbaar moest zijn voor de storingsdienst beschikte ik over blanco reeds afgetekende rijopdrachten. Dus op vrije dagen ging ik met de maten Frankrijk verkennen. We hebben in een cirkel van 50 km rond La Courtine heel wat van Frankrijk gezien.

Ik drink nog steeds geen bier. Alleen al van de lucht ga ik over mijn nek (komt door mijn vak). Toen ik 15 jaar was, moest ik bij een kastelein de bierleiding vervangen. Die waren toen nog van lood met tinnen voering. Als je daar een brander op zet stik je bijna. Welnu de maten zouden mij eens leren bier te drinken. Ze zetten me vast aan het voeteneinde van een stapelbed en propten een flesje bier in mijn mond. Toen ik blauw aanliep haalden ze dat flesje weg. Vervolgens spuwde ik alle bier over ze heen.

Met als resultaat dat ik nooit meer last van ze heb gehad. Inmiddels wel liefhebber van Wijn en Pernod geworden.

Zwemmen in het meer van Neuvic

In verschillende woningen waren de keuken en huiskamer omgebouwd tot café. Wat mij opviel was dat er zoveel vrouwen uit Parijs kwamen. Pas veel later viel het kwartje: Het waren hoeren. Er was ook een klein hospitaal bij een meer.

Ook daar stond een kleine telefooncentrale, welke dag en nacht door ons bediend werd. Terwijl ik daar een nachtdienst draaide kreeg ik een telefoontje door dat er in het dorp door de marchaussee een soldaat was opgepakt met een delirium. Dat gaf opschudding, maar iedereen stond gereed toen het vrachtje afgeleverd werd.

Op een dag had ik avonddienst. Het zal ca. 23:00 uur zijn geweest en ik controleerde de lijnen door even mee te luisteren. Ik merkte dat er iemand aan het bellen was met zijn vrouw. In onze instructie stond dat dit niet toegestaan was. Dus verbrak ik de verbinding door de telefoonplug eruit te trekken. Direct ging die lijn kleppen. Na een paar minuten stak ik de plug er weer in en kreeg de volle laag van een of ander generaal. Ik moest mijn nummer opgeven en morgen zou ik op rapport moeten komen. Ik vertelde dat mijn instructie was geen privégesprekken toe te laten. Dat was blijkbaar het enig juiste antwoord, want ik heb er nooit meer iets van gehoord.

Tot zover de herinneringen aan de tijd in La Courtine.

Liften altijd in uniform.

In de weekenden dat we niet naar huis mochten heb ik in uniform heel veel gelift op een avond heen en terug naar Rotterdam was heel gewoon en ik heb zelden langer dan vijf minuten moeten wachten.

Ik kende elk bosweggetje om bij de A12 te komen en in het donker weer naar de kazerne. Soms was het later dan 24:00 dan liep ik naar het P.M.T. om over het hek klimmen. Je kon met de tenen in de mazen van het gaas naar boven klimmen en aan de andere kant weer omlaag. Daarom had ik lage burgerschoenen aan die ik in mijn jaszak kon steken. Ik durfde ze niet over het hek te gooien, omdat het in het donker zo moeilijk zoeken is. Het is altijd goed gegaan.

Een klasgenoot

Dirk een klasgenoot van me bleek vlak achter de kazerne op de Koningsweg te wonen en een leuke zus te hebben. Ik ben door die familie als lid van het gezin opgenomen. Tot ver na mijn diensttijd heb ik contact gehouden. Helaas: De zus wilde niets van mij weten.

Sinterklaas 1962

Het was vijf december sinterklaasavond en ik was naar huis gelift. Mijn vader zou me terug brengen. Echter het had de laatste paar uren hard gesneeuwd op de snelweg Nijmegen-Arnhem lagen in windgaten hele sneeuwduinen.

We doken in zo'n duin en stonden boven op de middenbermbeveiliging met de neus naar Nijmegen. Gelukkig was er verder geen schade.

Met vereende krachten hebben we de auto er vanaf geduwd richting Nijmegen.

Ik kon met een ander mee rijden welke mij keurig voor de poort van de kazerne afzette.

Waarom ik er reed weet ik niet meer maar in de buurt van de Mauritskazerne te EDE

Op een beijzeld kruispunt een schuiver gemaakt en achteruit tegen een dikke beuk gegleden.

Mijn wagen mankeerde niets, echter de beuk had er weer een litteken bij.

Busdienst in de nacht

Als er een oefening kwam moest ik busdienst rijden om diep in de nacht kaderpersoneel van huis op te halen in Otterlo, Lunteren, Ede en Bennekom.

Toen ik nog leeg was heb ik gekeken hoe hard mijn wagen liep dat was 130 km per uur (fabrieksopgave 80 km per uur) als ik er nu nog aan terug denk lopen de kriebels over mijn rug wat er allemaal niet had kunnen gebeuren.

Helmen op als dienstbevel

Het rijden zonder helm tijdens een oefening was streng verboden.

Om een duistere reden had ik hem niet opgezet en werd gesnapt.

Daarna volgde een straf welke ik natuurlijk ontlopen heb, middels een doktersadvies.

Bij de volgende oefening was ik de enige welke zonder helm mocht rijden.

Bij het afzwaaien kapitein "de Koning" op zijn nummer gezet.

Op het moment dat we naar huis mochten, staan alle afzwaaiers in een lange rij op de gang.

De deur van een kantoorruimte staat open. Een voor een ging een soldaat naar binnen.

In de ruimte zitten alle leidinggevenden op een rij achter een tafeltje, zoals de sergeant, de foerier, de luitenant en de kapitein.

Ik liet alle maten voorgaan en sloot me keurig aan bij de laatste man die uit de kamer kwam.

Ik werd teruggeroepen door de kapitein met "Hé Cieremans waar ga jij naar toe?"

Ik antwoordde: "Naar huis. Ik ben nu burger en doe wat een burger kan doen."

Ik sta dus in de deuropening en de kapitein zegt "Ik kan me voorstellen dat je boos op mij bent, maar ik had de mogelijkheid je zwaarder te straffen. Zodat je in Nieuwersluis je straf kon uitzitten en die tijd moet je nadienen."

Ik antwoordde dat ik in dat geval wel afscheid wilde nemen van degenen welke ik sympathiek vond en sloeg hem over met een handje geven, waarna ik huiswaarts toog.

Onze pelotonscommandant was "van Oosterom" uit Vijfhuizen.

De Commandant was kapitein "de Koning"

Meer namen weet ik niet.

Doordat ik buiten Nederland ging wonen is mijn P.S.U. bij mijn ouders opgehaald en heb ik nooit een herhalingsoefening gehad. Dus geen sociale contacten met jaargenoten kunnen opbouwen.

Verkorte weergave levensloop

Na de dienstitijd razend snel carrière gemaakt als uitvoerder, groepsleider, eigen baas.

Zat echter met acht collega installateurs in een dorp met ca. 400 woningen/bedrijven en wilde verhuizen naar het westen. Na vier jaar beëindigde ik dit bedrijf en was weer vrij man.

Inmiddels was ik aangenomen als bedrijfsleider van een multinational in Suriname.

Na twee jaar heb ik een sollicitatiebezoek vanuit Suriname naar Sint Maarten gedaan.

(een afstand van hier naar Moskou). Het avontuur trok me en heb daar een jaar gewerkt.

Het bedrijf had te veel ongedekte schulden en werd gesloten door de huisbankier.

Onze keuze was terug naar Nederland met het oog op de opleidingskansen van onze kinderen.

Na vijf jaar als bedrijfsleider gewerkt te hebben, in Woerden een installatie bedrijf overgenomen.

Eind jaren zeventig de Teleac cursus Microprocessors Een en Twee gedaan.

Voor het eigen bedrijf een administratieprogramma geschreven welke ook bij collega installatie bedrijven werd gewaardeerd,

In 1985 installatiepersoneel over gedaan aan bedrijven welke ik inmiddels had geautomatiseerd.
Met hulp van een stel WizKids een bloeiend automatisering bedrijf gehad.
Bedrijf verkocht, en mezelf wat eerder met pensioen gestuurd.

Ruim 10 jaar georganiseerd gewandeld soms wel 3000 km per jaar.
Zelf organisator van wandeltochten geworden.

In 2014 uitgevallen op de derde dag van de vierdaagse van Nijmegen,
Dat was het begin van het verval aan krachten welke uiteindelijk
uitmondde in de diagnose Parkinson.

Op 24 jarige leeftijd getrouwd met Truus inmiddels dus 53 jaar geleden.
Twee dochters gekregen waarvan de jongste in Suriname is geboren.

Frans Cieremans. Ede, 27 augustus 2019